

«Не промініяйте неповторне на сто ерзаців у собі»

У Львові до 20 річниці Незалежності України з-поміж інших заходів відбулася подія, про яку не могу не згадати. У картинній галереї Національного заповідника «Давній Галич» відкрили мистецьку виставку етюдів Олександра ІВОЛГИ під назвою «Камо грядеши». Серед найцікавіших — «Камо грядеши», «Надії», «Возглядати много», «Хвилястий сніг», «Передчуття» та ін. До речі, теми Галича молодий митець торкнувся не вперше. І хоча в розмові Олександр переконував, що нічого особливого не досягнув, а лише намагається це зробити, вважаю, це свідчить тільки про його скромність. А вже у 2007-2010 роках роботи Олександра Івогли експонували в Чеській Республіці, Греції, Канаді, Франції й Україні.

3 стор.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Хлопець — наш земляк, народився в Сарнах, у багатодітній родині Галини Василівни й Володимира Опанасовича Івогли. Батьки нині мешкають у селі Чорноморка (Ожаків), куди виїхали ще в дев'яності роках минулого століття. Сестра Катерина — громадянка Італії, а найстарший брат В'ячеслав і сестра Наталя проживають у Сарнах. Олександр — наймолодший у родині. Коли навідується на свою малу Батьківщину, провідує й сім'ю лікаря Соколовського, про яку дуже добре відгукується.

У Харкові юнак здобув фах різьбярка по дереву та бересті, інкрустатора, вивчав також монументально-декоративний живопис (у професійно-технічному училищі № 14, що нині називається Харківський професійний лицей будівництва та комунального господарства). Потім навчався у Львівській національній академії мистецтв монументально-декоративного живопису, де отримав ступінь магістра і є його майстром.

Пам'ятає, як вперше викладач запрошив його розписувати церкву, згодом поступово спробував намалювати ікони. Тоді пер займається храмовими розписами й іконописом, перевагу в яких віддає суворому візантійському стилю. Виконує замовлення й творчі роботи, заявки для виставок. Зараз є арт-менеджером майстерні сакрального мистецтва «Канон», що заснована іконописцями, художниками, реставраторами — випускниками Львівської національної академії мистецтв. Вони збиралися разом для здійснення однієї спільної мети: відродити канонічні візантійські, староруські мотиви національного письма. Також прагнуть розширювати свій колектив однодумців, удосконалювати технології писання — сакрального, глибокого, таємного.

Олександр розмовляє про творчі роботи й іконографію, що йому не просто дуже подобається, а приносить справжнє задоволення. Але в наш складний час (ного гриха талти) справжню творчість мало кого приваблює, а завдяки замовленням художник може забезпечувати родину, яку обожнює. Чесно зізнаюсь, рідко можна почути від молодих людей такі ніжні й трепетні слова про свою подружню половину. Ось як говорить про дружину: «Вона формує в сім'ї атмосферу родинного затишку й миру. Саме від Лілії поступово навчився любити людей...». Разом виховують дочечку Елену.

Лілія — художник-дизайнер і мистецтвознавець. Працює в області дизайну поліграфії, веб-дизайну, займається книжковою графікою та анімацією. Аспірант Львівської національної академії мистецтв зі знанням справи може годинами розповідати про лекції та майстер-класи із графічного дизайну відомих знаменитостей, що проходили у Львові, Харкові, Цюріху (Швейцарія), вести мову про програмування майбутнього, семіологію чи візуальну комунікацію. А її персональну виставку «Монументи мого матері» експонували у Львові, Івано-Франківську та Рівному, брала участь і в групових, серед

них «Боротьба з бідністю» (створена Конференцією європейських комісій «Справедливість і мир») у Франції (м. Страсбург), Міжнародний проект «Графіка в якості мосту між Сходом і Заходом» у Швейцарії (Цюріх), «Міжнародна мистецька виставка «Осінній салон» (Україна, м. Львів, Палац мистецтв).

Лілія Василівна в усьому підтримує чоловіка, який

ває, пояснює автор. Коли ж треба досягнути глибини простору, використовує олійні обарвлення. Несподівані інтерпретації сюжетів плюс авторська техніка складають основу формули феноменальності цього молодого, але талановитого художника. До речі, повертаючись до його першої персональної виставки «Камо грядеши», Лілія зауважує, що якщо не знала, що художник — молода людина, подумала б, що творив збагачений досвідом сивочолий чоловік, настільки глибокі пласти нашої свідомості порушує автор. Напевне, талант робить і юних мудрими.

На запитання, з чого починається художник, Олександр відповів: «З природної здатності глибоко, по-філософськи сприймати світ». Своє життєве кредо молодий митець успішно втілює в живописних полотнах, що демонструвалися у США, країнах Європи. А багатогранність його обдарованості проявляється ще й у тому, що він розписує храми, малює ікони, які можна побачити у Львівських святинях, співає в церковному хорі. Він — член і куратор Української спілки іконописців у Львові, ансамблю давніх церковно-пісенних традицій «Канон». Останній сформувався понад 10 років тому з метою вивчення й виконання богослужбового співу давноруської, візантійської, грецької, сербської й болгарської традиції (під керівництвом регента Анни Данканич).

Часто чуємо, що лише мистецтво може увічнити людину, її епоху. І це правда, бо змінюються час і генерація, а майстерність, як і Творець, залишається справді незмінною. Всі розуміємо, що ступінь осягнення духовного найкраще виражає сакральне мистецтво. І тут природно виникає питання: яким воно повинно бути сьогодні? Як передати людський дух, приналежний Богу? А може, зусилля не варто змінювати ікони, усталений віками, чи мінити його на західноєвропейські уподобання? Адже наші предки століттями формували естетику церковного ансамблю, удосконалювали й відбирали найкраще, найвчунніше, найдуховніше. А моральний рівень сучасних митців далеко відходить від того, яким він був колись у давніх іконописцях.

Так чи інакше, молоді ентузіасти, такі, як наш земляк Олександр Івогла, вселяють віру в те, що тайна духовного не може вмерти, а Господь є завжди. «Не промініяйте неповторне на сто ерзаців у собі», — так Лілія Костенко закликає зберігати духовні цінності, створені людством. Поетеса ставить гострі проблеми буття: роль митця в суспільстві, мистецтво та його значення в житті кожної людини.

Надзвичайно вдала чарненським підприємцям Лесі й Гірою Москалкам, завдяки яким випала щаслива нагода відкрити для себе ім'я талановитого художника Олександра Івогли. Можливо, у майбутньому всі будемо пишатися тим, що народився він саме в Сарнах. І, звісно, було б добре, щоб у місті знайшлися меценати, які б організували виставку його фантастичних робіт, аби побачили їх і чарненці. А поки що дивіться на світ-лінах.

Марія КУЗЬМИЧ.

нині знову готується до персональної виставки, на що витрачає багато часу. Адже пише нову серію робіт (як мінімум 10-15). Для когось, скажімо, це може бути один вечір, Олександр же на кожну витрачає щонайменше два тижні. Самі підрамники виготовляє (допомагає здобута реміснична професія).

В основу авторської техніки Олександра Івогли входить акрилова фарба, котру комбінує з гуашлю. Тож усі його полотна позбавлені глянцевої непродуманої блиску. Це сучасна інтер'єрна фарба, де око відпочи-